Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2026. gada 22. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Eiropas mantošanas apliecība – Regula (ES) Nr. 650/2012 – 68. panta l) punkts – Eiropas mantošanas apliecības saturs – Mantojums, kurā ietilpst nekustamais īpašums, kas atrodas dalībvalstī, kura nav apliecības izsniegšanas dalībvalsts – Apliecība, kas pieprasīta, lai reģistrētu īpašumtiesības uz šo īpašumu šīs pirmās dalībvalsts zemesgrāmatā – Izdevējiestādes pienākums norādīt minēto īpašumu Eiropas mantošanas apliecībā – Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru atteikta ierakstīšana zemesgrāmatā, pamatojoties tikai uz Eiropas mantošanas apliecību, kurā nav ietverta šajā tiesiskajā regulējumā prasītā informācija par attiecīgo īpašumu – "Universālās sukcesijas" režīms, kas paredzēts mantošanai piemērojamajos tiesību aktos – Dalībvalsts, kurā tiek uzturēta zemesgrāmata, valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta ierakstīšanas iespēja zemesgrāmatā ar nolūku iesniegt dokumentu, kas paredzēts, lai papildinātu Eiropas mantošanas apliecību, ja attiecīgais īpašums tajā nav identificēts – Šī režīma piemērošanas un šī regulējuma esības iespējamā ietekme saistībā ar izdevējiestādes pienākumu šajā apliecībā identificēt attiecīgo īpašumu

Lietā C-873/24 [*Marwanak*] [i]

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) iesniegusi ar 2024. gada 27. novembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2024. gada 17. decembrī, tiesvedībā

GK,

NU,

TZ,

MV,

UK,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], tiesneši R. Frendo [*R. Frendo*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] (referents), M. Kondinanci [*M. Condinanzi*] un A. Kornezovs [*A. Kornezov*],

* Tiesvedības valoda – vācu.

[i] Šīs lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: V. Di Buči [*V. Di Bucci*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– GK, NU, TZ, MV un UK vārdā – *S. Heidenhain*, *Rechtsanwalt*,

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *M. Hellmann*, kā arī *J. Simon*, pārstāvji,

– Čehijas valdības vārdā – *A. Pagáčová*, *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Spānijas valdības vārdā – *P. Pérez Zapico*, pārstāve,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *B. Ernst* un *S. Noë*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2026. gada 5. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 650/2012 (2012. gada 4. jūlijs) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi (OV 2012, L 201, 107. lpp.) 68. panta l) punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā, ko Vācijā uzsāka GK, NU, TZ, MV un UK, lai izsniegtu Eiropas mantošanas apliecību, kurā būtu skaidri norādīts nekustamais īpašums, kas atrodas Čehijas Republikā, lai varētu ierakstīt ar šo īpašumu saistītās tiesības zemesgrāmatā, kas tiek uzturēta šajā pēdējā minētajā dalībvalstī.

Tiesiskais regulējums

Savienības tiesības

Regula Nr. 650/2012

3 Regulas Nr. 650/2012 7.–9., 18., 19., 67., 68., 71. un 80. apsvērums formulēts šādi:

"(7) Būtu jāveicina iekšējā tirgus pienācīga darbība, novēršot šķēršļus, ko saistībā ar personu brīvu pārvietošanos rada grūtības izmantot savas tiesības attiecībā uz mantošanu, kurai ir pārrobežu elementi. [..] Efektīvā veidā ir jānodrošina mantinieku un legātāru, citu mirušajam tuvu personu, kā arī mantojuma kreditoru tiesības.

(8) Lai sasniegtu minētos mērķus, šajā regulā būtu jāapvieno noteikumi par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu, publisko aktu un tiesas izlīgumu atzīšanu vai attiecīgā gadījumā akceptēšanu, izpildāmību un izpildi, kā arī par Eiropas mantošanas apliecības izveidi.

(9) Šīs regulas darbības jomai būtu jāietver visi mirušā atstātā mantojuma mantošanas civiltiesiskie aspekti, proti, visi mantas, tiesību un saistību nodošanas veidi nāves gadījumā neatkarīgi no tā, vai tā ir labprātīga nodošana, kas noteikta pēdējās gribas rīkojumā, vai tā ir nodošana likumiskās mantošanas gadījumā.

[..]

(18) Prasības par nekustamā vai kustamā īpašuma tiesību reģistrāciju reģistrā būtu jāizslēdz no šīs regulas darbības jomas. Tāpēc tas, ar kādiem juridiskiem nosacījumiem un kā jāveic reģistrācija (attiecībā uz nekustamo īpašumu – *lex rei sitae*) un kuru iestāžu, piemēram, zemesgrāmatu nodaļu vai notāru, ziņā ir pārbaudīt, vai ir izpildītas visas prasības un ka iesniegtā vai sagatavotā dokumentācija ir pietiekama vai ka tajā ir iekļauta vajadzīgā informācija, būtu jānosaka pēc tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas attiecīgais reģistrs. Iestādes jo īpaši var pārbaudīt, vai reģistrācijai iesniegtā dokumentā minētās mirušā tiesības uz mantojumā ietilpstošu īpašumu ir kā tādas reģistrētas reģistrā vai ir citādi pierādītas saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas reģistrs. Lai novērstu dokumentu dublēšanos, reģistrācijas iestādēm būtu jāpieņem dokumenti, kurus citā dalībvalstī izstrādājušas kompetentās iestādes un kuru aprite ir paredzēta šajā regulā. Jo īpaši Eiropas mantošanas apliecībai, kas izdota saskaņā ar šo regulu, vajadzētu būt derīgam dokumentam, lai mantojamo īpašumu varētu reģistrēt kādas dalībvalsts reģistrā. Tam nevajadzētu liegt reģistrācijas iestādēm prasīt, lai persona, kas piesakās reģistrācijai, sniedz tādu papildu informāciju vai iesniedz tādus papildu dokumentus, kādi vajadzīgi saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas reģistrs, piemēram, informāciju vai dokumentus par nodokļu maksājumiem. Kompetentā iestāde personai, kas piesakās reģistrācijai, var norādīt, kā var iesniegt trūkstošo informāciju vai dokumentus.

(19) No šīs regulas darbības jomas būtu jāizslēdz arī sekas, ko rada tiesību reģistrācija reģistrā. Tādēļ tas, vai reģistrācijai, piemēram, ir deklaratīvas vai konstitutīvas sekas, būtu jānosaka pēc tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas attiecīgais reģistrs. Tādējādi, piemēram, tad, ja saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas reģistrs, tiesību iegūšana uz

nekustamo īpašumu jāreģistrē reģistrā, lai nodrošinātu, ka šādiem reģistriem ir *erga omnes* spēks, vai lai aizsargātu tiesiskus darījumus, šādu tiesību iegūšanas brīdis būtu jāreglamentē ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem.

[..]

(67) Lai panāktu ātru, vienkāršu un efektīvu mantošanas lietu ar pārrobežu elementiem nokārtošanu [Eiropas] Savienības robežās, mantiniekiem [..] vajadzētu spēt vienkārši apliecināt savu statusu un/vai tiesības un pilnvaras citā dalībvalstī, piemēram, dalībvalstī, kurā atrodas mantojamais īpašums. Lai dotu viņiem iespēju to darīt, ar šo regulu būtu jāparedz vienotas formas apliecības – Eiropas mantošanas apliecības [..] – izveidošana, ko izdod izmantošanai citā dalībvalstī. Lai ievērotu subsidiaritātes principu, apliecībai nevajadzētu aizstāt iekšējus dokumentus, kas līdzīgos nolūkos var jau pastāvēt dalībvalstīs.

(68) Iestādei, kas izdod apliecību, būtu jāņem vērā nekustamā īpašuma reģistrēšanas formalitātes, kas paredzētas dalībvalstī, kurā atrodas reģistrs. Šim nolūkam ar šo regulu būtu jāparedz informācijas apmaiņa starp dalībvalstīm par šādām formalitātēm.

[..]

(71) Apliecībai vajadzētu būt vienādam spēkam visās dalībvalstīs. Tai nevajadzētu būt izpildāmam dokumentam pašai par sevi, taču tai būtu jābūt pierādījuma spēkam, un būtu jāuzskata, ka tā patiesi apliecina apstākļus, kas noteikti saskaņā ar mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem vai saskaņā ar jebkādiem citiem tiesību aktiem, ko piemēro konkrētiem apstākļiem, piemēram, pēdējās gribas rīkojumu spēkā esamībai pēc būtības. Apliecības pierādījuma spēks nebūtu jāattiecina uz elementiem, kurus šī regula nereglamentē, piemēram, uz jautājumu par izcelsmi vai jautājumu par to, vai konkrētā manta tiešām piederējusi mirušajam. [..] Tas, vai trešai personai šāda īpašuma iegūšana ir spēkā, nebūtu jānosaka šajā regulā.

[..]

(80) [..] šīs regulas mērķus, proti, personu brīva pārvietošanās, pilsoņu savlaicīga sava mantojuma plānošana Savienības kontekstā un mantinieku un legātāru, un citu mirušajam tuvu personu, kā arī mantojuma kreditoru tiesību aizsardzība, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs [..]"

4 Atbilstoši šīs regulas 1. pantam "Darbības joma":

"1. Šo regulu piemēro mirušo atstātā mantojuma mantošanai. To nepiemēro nodokļu, muitas vai administratīvos jautājumos.

2. No šīs regulas darbības jomas ir izslēgti šādi jautājumi:

[..]

k) *in rem* tiesību būtība; un

l) nekustamā vai kustamā īpašuma tiesību reģistrācija reģistrā, tostarp juridiskās prasības šādai reģistrācijai, un sekas, ko rada šādu tiesību reģistrācija vai nereģistrēšana reģistrā."

5 Minētās regulas 3. pants "Definīcijas" formulēts šādi:

"1. Šajā regulā:

a) "mantošana" ir mirušā atstātā mantojuma mantošana un aptver visus mantas, tiesību un saistību nodošanas veidus nāves gadījumā neatkarīgi no tā, vai tā būtu labprātīga nodošana saskaņā ar pēdējās gribas rīkojumu vai nodošana likumiskas mantošanas gadījumā;

[..]

c) "savstarpējs testaments" ir testaments, ko viena akta veidā ir taisījušas divas vai vairākas personas;

[..]."

6 Regulas Nr. 650/2012 III nodaļā "Piemērojamie tiesību akti" ietverts šīs regulas 20.–38. pants.

7 Minētās regulas 21. panta "Vispārīgs noteikums" 1. punktā noteikts:

"Ja vien šajā regulā nav paredzēts citādi, mantošanai kopumā piemērojamie tiesību akti ir tās valsts tiesību akti, kurā bija mirušā pastāvīgā dzīvesvieta nāves brīdī."

8 Regulas Nr. 650/2012 22. panta "Apliecības pieteikums" 1. punkta pirmajā daļā paredzēts:

"Persona kā tiesību aktus, kas reglamentē tās atstāto mantojumu kopumā, var izvēlēties tās valsts tiesību aktus, kuras pilsonis šī persona ir izvēles izdarīšanas laikā vai nāves brīdī."

9 Šīs regulas 23. pants "Piemērojamo tiesību aktu izvēle" formulēts šādi:

"1. Tiesību akti, kas noteikti saskaņā ar 21. vai 22. pantu, reglamentē mantošanu kopumā.

2. Minētie tiesību akti jo īpaši reglamentē:

a) mantojuma atklāšanās cēloņus, laiku un vietu;

b) to, kā noteikt labuma guvējus, to attiecīgās daļas un saistības, ko tiem varētu būt noteicis mirušais, un to, kā noteikt citas mantošanas tiesības, tostarp pārdzīvojušā laulātā vai partnera mantošanas tiesības;

[..]

e) tādas mantas, tiesību un saistību, kas veido daļu no mantojuma, nodošanu mantiniekiem un – atkarībā no gadījuma – legātāriem, tostarp nosacījumus un sekas, ko rada mantojuma vai legāta pieņemšana vai atraidīšana;

[..]."

10 Regulas Nr. 650/2012 VI nodaļa "Eiropas mantošanas apliecība" ietver šīs regulas 62.–73. pantu.

11 Atbilstoši minētās regulas 63. pantam "Apliecības mērķis":

"1. Apliecību paredzēts izmantot mantiniekiem, legātāriem, kam ir tiešas mantošanas tiesības, un testamentu izpildītājiem vai mantojumu pārvaldniekiem, kam citā dalībvalstī jāatsaucas uz savu statusu vai attiecīgi jāīsteno savas tiesības kā mantiniekiem vai legātāriem un/vai savas pilnvaras kā testamentu izpildītājiem vai mantojuma pārvaldniekiem.

2. Jo īpaši apliecību var izmantot, lai apliecinātu vienu vai vairākus no turpmāk minētajiem apstākļiem:

a) katra apliecībā minētā mantinieka vai – atkarībā no gadījuma – legātāra statusu un/vai tiesības un to attiecīgās mantojuma daļas;

b) konkrētas mantas vai konkrētu mantu, kas veido daļu no mantojuma, piešķiršanu mantiniekam(-iem) vai – atkarībā no gadījuma – legātāram(-iem), kas minēts(-i) apliecībā;

[..]."

12 Regulas Nr. 650/2012 65. panta "Apliecības pieteikums" 1. un 3. punktā paredzēts:

"1. Apliecību izdod pēc jebkuras 63. panta 1. punktā minētās personas pieteikuma (turpmāk "pieteikuma iesniedzējs").

[..]

3. Pieteikumā iekļauj turpmāk norādīto informāciju, ciktāl šāda informācija pieteikuma iesniedzējam ir zināma un ir vajadzīga, lai izdevējiestāde varētu apliecināt apstākļus, kuriem pieteikuma iesniedzējs vēlas apliecinājumu, un tam pievieno visus attiecīgos dokumentus, kas var būt vai nu oriģināli, vai kopijas, kuras atbilst vajadzīgajiem autentiskuma noteikšanas nosacījumiem, neskarot 66. panta 2. punktu:

[..]

f) nolūks, kādā apliecība vajadzīga saskaņā ar 63. pantu;

[..]

h) apstākļi, ar kuriem pieteikuma iesniedzējs atkarībā no gadījuma pamato viņa iespējamās tiesības uz mantojuma īpašumu kā labuma guvējs un/vai viņa tiesības izpildīt mirušā testamentu, un/vai tiesības pārvaldīt mirušā atstāto mantojumu;

[..]."

13 Atbilstoši šīs regulas 66. panta "Pieteikuma izskatīšana" 1., 2. un 5. punktam:

"1. Saņemot pieteikumu, izdevējiestāde pārbauda informāciju un paziņojumus, kā arī dokumentus un citus pieteikuma iesniedzēja iesniegtos pierādījumus. Tā pēc savas iniciatīvas, ja tā ir noteikts vai atļauts tās tiesību aktos, izdara pieprasījumus, kas nepieciešami minētajai pārbaudei, vai lūdz pieteikuma iesniedzēju sniegt jebkādus citus pierādījumus, ko tā uzskata par nepieciešamiem.

2. Ja pieteikuma iesniedzējs nav spējis iesniegt attiecīgo dokumentu kopijas, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem, izdevējiestāde var izlemt pieņemt citus pierādījumu veidus.

[..]

5. Šī panta nozīmē dalībvalsts kompetentā iestāde pēc pieprasījuma citas dalībvalsts izdevējiestādei sniedz informāciju, kas jo īpaši ir tās zemes reģistros, civilstāvokļa reģistros un reģistros, kuros reģistrēti dokumenti un fakti, kas ir svarīgi attiecībā uz mirušā mantojumu vai laulības mantisko attiecību regulējumam, vai līdzvērtīgam mantisko attiecību regulējumam, ja minētā kompetentā iestāde saskaņā ar valsts tiesību aktiem būtu pilnvarota šādu informāciju sniegt citai savas valsts iestādei."

14 Minētās regulas 67. panta "Apliecības izdošana" 1. punktā paredzēts:

"Izdevējiestāde saskaņā ar šajā nodaļā izklāstīto procedūru nekavējoties izdod apliecību, kad saskaņā ar mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem vai saskaņā ar jebkādiem citiem tiesību aktiem, ko piemēro konkrētiem apstākļiem, ir konstatēti apliecināmie apstākļi. Tā izmanto veidlapu, kas izveidota saskaņā ar 81. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru.

Izdevējiestāde neizdod apliecību, jo īpaši, ja:

a) apliecināmie apstākļi tiek apstrīdēti; vai

b) apliecība neatbilstu nolēmumam, kas attiecas uz tiem pašiem apstākļiem."

15 Saskaņā ar Regulas Nr. 650/2012 68. pantu "Apliecības saturs":

"Apliecība ietver šādu informāciju, ciktāl tas ir vajadzīgs mērķim, kuram to izdod:

[..]

l) katra mantinieka daļa un attiecīgā gadījumā tiesību un/vai mantas saraksts, kas pienākas katram konkrētam mantiniekam;

[..]."

16 Šīs regulas 69. pantā "Apliecības spēks" paredzēts:

"1. Apliecība bez kādas īpašas procedūras ir spēkā visās dalībvalstīs.

2. Tiek pieņemts, ka apliecībā precīzi uzrādīti apstākļi, kuri konstatēti saskaņā ar mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem vai saskaņā ar jebkādiem citiem tiesību aktiem, ko piemēro konkrētiem apstākļiem. Tiek uzskatīts, ka personai, kura apliecībā minēta kā mantinieks, legātārs, testamenta izpildītājs vai mantojuma pārvaldnieks, ir apliecībā minētais statuss un/vai ir tiesības vai pilnvaras, kas norādītas apliecībā, bez nekādiem citiem nosacījumiem un/vai ierobežojumiem, kas saistīti ar minētajām tiesībām vai pilnvarām, kā vien tie, kas norādīti apliecībā.

3. Tiek uzskatīts, ka jebkura persona, kura, rīkojoties uz apliecībā apstiprinātās informācijas pamata, veic maksājumus vai nodod īpašumu personai, kas apliecībā minēta kā tāda, kura ir

pilnvarota pieņemt maksājumu vai īpašumu, ir veikusi darījumu ar personu, kas ir pilnvarota pieņemt maksājumu vai īpašumu, izņemot, ja tā zina, ka apliecības saturs neatbilst patiesībai, vai ja tā par to nezina rupjas nolaidības dēļ.

4. Ja persona, kas apliecībā minēta kā tāda, kas ir pilnvarota atsavināt mantojamo īpašumu, šādu īpašumu atsavina citas personas labā, uzskata, ka minētā cita persona, ja tā rīkojas uz apliecībā apstiprinātās informācijas pamata, ir veikusi darījumu ar personu, kura ir pilnvarota atsavināt attiecīgo īpašumu, izņemot, ja tā zina, ka apliecības saturs neatbilst patiesībai, vai ja tā par to nezina rupjas nolaidības dēļ.

5. Apliecība ir derīgs dokuments, lai mantojamo īpašumu reģistrētu attiecīgajā dalībvalsts reģistrā, neskarot 1. panta 2. punkta k) un l) apakšpunktu."

Īstenošanas regula (ES) Nr. 1329/2014

17 Komisijas Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1329/2014 (2014. gada 9. decembris), ar ko izveido veidlapas, kuras minētas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 650/2012 par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi (OV 2014, L 359, 30. lpp.), 1. panta 5. punktā noteikts:

"Veidlapa, kas minēta Regulas [Nr. 650/2012] 67. panta 1. punktā un kas jāizmanto Eiropas mantošanas apliecībai, ir 5. pielikumā paredzētā V veidlapa."

18 Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 5. pielikumā ietvertās V veidlapas nosaukums ir "Eiropas mantošanas apliecība".

19 Šajā V veidlapā norādīti pielikumi, kurus atkarībā no apstākļiem var iekļaut Eiropas mantošanas apliecībā. Viens no šiem pielikumiem ir IV pielikums "Mantinieka(-u) statuss un tiesības".

20 Šī IV pielikuma 9. punktā ietverta norāde "Mantiniekam piešķirtā manta, attiecībā uz kuru pieprasīts apliecinājums (norādiet mantu un visas būtiskās ziņas tās identifikācijai)". 13. zemsvītras piezīmē, kas attiecas uz šo 9. punktu, noteikts:

"Ja manta ir reģistrēta, norādiet informāciju, kas saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā ved reģistru, ir vajadzīga, lai mantu identificētu (piemēram, nekustamā īpašuma gadījumā – precīza īpašuma adrese, zemes reģistrs, zemes gabals vai kadastra numurs, īpašuma apraksts; vajadzības gadījumā pievienojiet attiecīgos dokumentus)."

Vācijas tiesības

21 *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss; turpmāk – *BGB*) 1922. panta "Universālā sukcesija", redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, 1. punktā noteikts:

"Ar personas nāvi (mantojuma atklāšanās) tās manta (mantojums) kopumā pāriet vienai vai vairākām citām personām (mantinieki)."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

22 2013. gada 1. martā attiecīgais testators un viņa sieva sagatavoja savstarpēju testamentu, saskaņā ar kuru katrs no viņiem norādīja otru kā tā testatora vienīgo mantinieku, kurš pirmais nomirs, un paziņoja, ka viņu meita ir vienīgā pēdējā pārdzīvojušā laulātā mantiniece.

23 Šis testators, kura pēdējā pastāvīgā dzīvesvieta bija Vācijā, nomira 2015. gada 5. oktobrī, savukārt viņa meita un sieva nomira attiecīgi 2019. gada 5. janvārī un 2022. gada 21. februārī. Pirmā minētā testatora (turpmāk – mantojuma atstājējs) mantojumā tostarp ietilpa nekustamais īpašums, kas atradās Čehijas Republikas teritorijā.

24 2023. gada 27. aprīlī pieci prasītāji pamatlietā, rīkojoties kā mantojuma atstājēja meitas bērni, vērsās *Amtsgericht Fürth* (Firtas pirmās instances tiesa, Vācija) ar pieteikumu izdot Eiropas mantošanas apliecību, lai tostarp atrisinātu mantojuma lietu attiecībā uz šo nekustamo īpašumu. Šajā ziņā viņi lūdza, lai šajā apliecībā mantojuma atstājēja laulātā tiktu norādīta kā viņa vienīgā mantiniece un viņi paši tiktu atzīti par šīs laulātās mantinieces mantiniekiem, kuriem katram ir tiesības uz vienu piektdaļu no mantojuma. Turklāt viņi lūdza, lai minētais nekustamais īpašums tiktu skaidri identificēts minētajā apliecībā, pamatojoties uz to, ka šāda identifikācija saskaņā ar piemērojamiem Čehijas tiesību aktiem ir nepieciešama, lai mantojums varētu tikt ierakstīts Čehijas zemesgrāmatā, pamatojoties vienīgi uz šādu apliecību.

25 Ar 2023. gada 19. jūlija lēmumu *Amtsgericht Fürth* (Firtas pirmās instances tiesa) noraidīja prasītāju pamatlietā prasību pamatlietā aplūkotajā Eiropas mantošanas apliecībā skaidri identificēt Čehijas Republikā esošo nekustamo īpašumu.

26 Ar 2023. gada 11. decembra lēmumu *Oberlandesgericht Nürnberg* (Federālās zemes Augstākā tiesa Nirnbergā, Vācija) šo noraidījumu apstiprināja. Šī tiesa uzskatīja, ka tīri informatīva norāde uz individualizētu mantu Eiropas mantošanas apliecībā, kas neveicinātu ne prezumpcijas iedarbību, ne tiesiskās paļāvības aizsardzību saskaņā ar Regulu Nr. 650/2012, būtu pretrunā tās mērķim izveidot vienotu instrumentu, ko var viegli izmantot visās dalībvalstīs. Tā piebilda, ka nav paredzēts, ka šādas apliecības izdevējiestādei būtu jāpārbauda, vai mantojuma atstājējs nāves brīdī bija konkrētā īpašuma īpašnieks. Minētā tiesa uzskata, ka darījumu drošība varētu tikt apdraudēta, ja šajā apliecībā tiktu atveidoti vienkārši mantinieka paziņojumi un tādējādi tiem tiktu piešķirts šķietams oficiāls autentiskums.

27 Prasītāji pamatlietā par šo nolēmumu iesniedza kasācijas sūdzību *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija), kas ir iesniedzējtiesa, lai panāktu Eiropas mantošanas apliecības izsniegšanu, kurā konkrēti identificēts Čehijas Republikā esošais nekustamais īpašums.

28 Paužot šaubas šajā ziņā, šī tiesa norāda, ka Vācijā pastāv atšķirīgas interpretācijas attiecībā uz nepieciešamību šādā apliecībā norādīt konkrētu mantojamo mantu. Saskaņā ar pirmo tēzi, kas ir atbalstīta daļā judikatūras un doktrīnas, šāda norāde neesot iespējama, ja mantošanu reglamentē Vācijas tiesības, ciktāl to pamatā ir universālas sukcesijas princips, kas noteikts *BGB*, redakcijā, kas ir spēkā pamatlietā, 1922. pantā. Šīs tēzes atbalstītāji uzskata, ka Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punktā paredzētais mantas saraksts esot lietderīgs tikai attiecībā uz mantojumiem, kurus reglamentē ārvalsts tiesības un kuros ir iesaistīti vairāki mantinieki, no kuriem viens vēlas noteikt savas tiesības attiecībā uz viņam individuāli piešķirtu mantu. Tomēr pēc 2023. gada 9. marta sprieduma *Registrų centras* (C-354/21, EU:C:2023:184) būtiska doktrīnas daļa aizstāvot pretēju viedokli, apgalvojot, ka Eiropas mantošanas apliecības mērķis, kas ir vienkāršot mantošanas regulu dalībvalstīs, liecinot par labu nepieciešamībai šādā apliecībā iekļaut konkrētu mantu.

29 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, pirmkārt, vai Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punktā noteikts, ka Eiropas mantošanas apliecībā jānorāda atbilstošie identifikācijas elementi nekustamajam īpašumam, kas neatrodas tajā dalībvalstī, kurā šī apliecība ir izdota, bet – citā dalībvalstī, ja attiecīgie mantinieki lūdz iekļaut šos elementus, lai šīs citas dalībvalsts zemesgrāmatā tos ierakstītu kā šī īpašuma īpašniekus, un ja minētie elementi šādas reģistrācijas nolūkā ir prasīti saskaņā ar pēdējās minētās dalībvalsts tiesību aktiem (*lex rei sitae*). Konkrētāk, tā vēlas noskaidrot, vai šāds pienākums pastāv tad, ja saskaņā ar šiem tiesību aktiem šāda reģistrācija var tikt veikta, pamatojoties vienīgi uz Eiropas mantošanas apliecību, tikai tad, ja tajā ir norādīts attiecīgais īpašums. Tā uzskata, ka apstiprinošas atbildes gadījumā šīs direktīvas mērķi nodrošināt vienkāršu, ātru un efektīvu mantošanu netiks sasniegti, jo, pirmkārt, mantinieku tiesības varētu netikt efektīvi garantētas un, otrkārt, šādas apliecības izsniegšana varētu izraisīt kavēšanos un papildu izmaksas, ja tās izdevējiestādei būtu šaubas par nekustamā īpašuma piederību attiecīgajam mantojumam un ja varētu būt nepieciešama juridisko atzinumu iegūšana, pierādījumu vākšana, kā arī dokumentu tulkošana.

30 Otrkārt, šī tiesa vēlas noskaidrot, vai apstāklis, ka saskaņā ar attiecīgajai mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem (*lex successionis*) mantojuma atstājēja mantojums tiek nodots attiecīgajam mantiniekam "universālās sukcesijas" režīmā, ietekmē atbildi, kas sniedzama uz šī sprieduma iepriekšējā punktā minēto jautājumu. Tā it īpaši šaubās par to, vai pienākums Eiropas mantošanas apliecībā norādīt informāciju par nekustamo īpašumu, ko prasa *lex rei sitae*, būtu nelietderīgs formālisms šādā gadījumā, kad saskaņā ar šādu režīmu nāves brīdī mantinieks iegūst visu mantojuma atstājēja mantu kopumā.

31 Treškārt, minētā tiesa vēlas noskaidrot, kāda nozīme, lai atbildētu uz tās pirmo jautājumu, ir apstāklim, ka saskaņā ar *lex rei sitae* nekustamā īpašuma ierakstīšana tās dalībvalsts zemesgrāmatā, kurā šis īpašums atrodas, var tikt veikta tad, ja Eiropas mantošanas apliecībā nav ietverta šajā likumā prasītā informācija, bet tai ir pievienots dokuments, kurā ietverts attiecīgā mantinieka vai, iespējams, viņa paša mantinieku paziņojums par šo īpašumu. Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka šajā gadījumā piemērojamās Čehijas tiesības, it īpaši *vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška)* [rīkojums Nr. 357/2013 par nekustamo īpašumu kadastru (Kadastra rīkojums)] 66. un 69. pants ļauj mantiniekam iesniegt deklarāciju, lai no zemes reģistra saņemtu mantojuma īpašuma ierakstu zemesgrāmatā, ja Eiropas mantošanas apliecībā nav minēta šai reģistrācijai nepieciešamā informācija, jo tās dalībvalsts tiesību sistēma, kurā šī apliecība izdota, neļauj tajā iekļaut šādu norādi.

32 Šajos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas mantošanas apliecībā jāietver nekustamā īpašuma atrašanās valsts tiesību aktos prasītā informācija, lai mantinieks tiktu reģistrēts zemesgrāmatā kā tāda nekustamā īpašuma īpašnieks, kas veido daļu no mantojuma un kas atrodas citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā atrodas izdevējiestāde, ja mantinieks ir lūdzis iekļaut šo informāciju [šajā] apliecībā [..], lai viņu reģistrētu kā īpašnieku nekustamā īpašuma atrašanās valsts zemesgrāmatā, un ieraksts nekustamā īpašuma atrašanās valsts zemesgrāmatā saskaņā ar nekustamā īpašuma atrašanās valsts tiesību aktiem gadījumā, ja [minētā] apliecība [..] tiek iesniegta kā vienīgais dokuments, lai pamatotu lūgumu veikt ierakstu, var notikt tikai tad, ja [šajā] apliecībā [..] ir ietverta šī informācija?

2) Vai, atbildot uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, ka saskaņā ar piemērojamajām mantojuma tiesībām mantojuma pāreja notiek universālas sukcesijas veidā?

3) Vai, atbildot uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, ka pirmajā jautājumā minētais ieraksts nekustamā īpašuma atrašanās valsts zemesgrāmatā saskaņā ar nekustamā īpašuma atrašanās valsts tiesību aktiem var tikt izdarīts arī, nevis iesniedzot Eiropas mantošanas apliecību, kurā ietverta attiecīgā informācija, bet gan arī tad, ja mantinieks vai pēc viņa nāves mantinieka mantinieks papildus Eiropas mantošanas apliecībai, kurā nav ietverta minētā informācija, iesniedz nekustamā īpašuma atrašanās valsts zemesgrāmatā vēl vienu dokumentu, kurā ir mantinieka vai – pēc viņa nāves – mantinieka mantinieka deklarācija?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

33 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādei tajā jānorāda informācija, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst attiecīgajā mantojumā un atrodas dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdošanas dalībvalsts, ja pieteikuma iesniedzēji lūdz izdot šo apliecību, lai īpašumtiesības uz šo īpašumu reģistrētu šīs citas dalībvalsts zemesgrāmatā, un ja tās tiesiskajā regulējumā ir prasīts minētajā apliecībā norādīt šo informāciju, lai šāda reģistrācija varētu tikt veikta, pamatojoties tikai uz šo dokumentu.

34 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 650/2012 68. pantā, kas ietverts šīs regulas VI nodaļā, kā norādīts tā nosaukumā, ir noteikts Eiropas mantošanas apliecības saturs, kurai ir piemērojams autonoms tiesiskais režīms, kas izveidots ar šīs VI nodaļas noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 16. jūlijs, E. E. (Jurisdikcija un mantošanai piemērojamie tiesību akti), C-80/19, EU:C:2020:569, 70. punkts, kā arī 2023. gada 9. marts, *Registrų centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, 40. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā šajā 68. pantā noteikts, ka, ja šāds sertifikāts tiek pieprasīts, tajā jāietver minētajā 68. pantā uzskaitītā informācija, "ciktāl, tas ir vajadzīgs mērķim, kuram to izdod". Atbilstoši šī paša panta l) punktam šajā informācijā ietilpst "katra mantinieka daļa un attiecīgā gadījumā tiesību un/vai mantas saraksts, kas pienākas katram konkrētam mantiniekam".

35 Šajā ziņā iesniedzējtiesa it īpaši vēlas noskaidrot, vai no Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkta formulējuma un it īpaši no vārdu "attiecīgā gadījumā" un "konkrēts mantinieks" lietojuma izriet, ka šajā tiesību normā ir prasīts, lai Eiropas mantošanas apliecībā attiecīgais mantojamais īpašums tiktu identificēts tikai tad, ja šis īpašums netiek piešķirts vienam mantiniekam, bet ir vairāki līdzmantinieki.

36 Jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (skat. spriedumus, 1983. gada 17. novembris, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335, 12. punkts, un 2025. gada 23. janvāris, *Albausy*, C-187/23, EU:C:2025:34, 39. punkts).

37 Pirmām kārtām, runājot par Regulas Nr. 650/2012 68. panta formulējumu, no šī formulējuma nepārprotami izriet, ka tas, ka attiecīgā informācija ir "vajadzīga mērķim", ko izvirzījis Eiropas mantošanas apliecības pieteikuma iesniedzējs, ir noteicošais faktors, lai noteiktu, kādiem elementiem jābūt ietvertiem šādā apliecībā.

38 Turklāt Tiesa jau ir uzsvērusi, ka it īpaši gadījumā, ja šādu apliecību ir paredzēts uzrādīt kā dokumentu, uz kura pamata tiek lūgts reģistrēt nekustamo īpašumu, Regulas Nr. 650/2012 68. pantā ir paredzēts informācijas minimums, kam jābūt ietvertam šajā apliecībā. Tā ir arī precizējusi, ka apliecības saturs katrā atsevišķā gadījumā var atšķirties atkarībā no mērķiem, kādiem tā ir izdota (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 9. marts, *Registrų centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, 45. punkts).

39 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Eiropas mantošanas apliecībā jāietver informācija, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš atrodas dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdošanas dalībvalsts, gadījumā, ja, pirmkārt, pieteikuma iesniedzējs lūdz šo norādi, lai nekustamo īpašumu ierakstītu šīs pirmās dalībvalsts zemesgrāmatā, un, otrkārt, tās tiesiskajā regulējumā šī reģistrācija, ja tā tiek pieprasīta, pamatojoties tikai uz šādu apliecību, ir pakļauta nosacījumam, ka tajā ir norādīts attiecīgais īpašums, un tādējādi šīs informācijas norādīšana ir nepieciešama, lai veiktu pieprasīto reģistrāciju.

40 Tādējādi pirmajā jautājumā minētajos apstākļos, no kuriem izriet, ka norāde uz nekustamo īpašumu, kas ietilpst attiecīgajā mantojumā un atrodas dalībvalstī, kura nav Eiropas mantošanas apliecības izdošanas dalībvalsts, ir nepieciešama, ņemot vērā mērķi, kādam šī apliecība izdota, Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkta formulējums pieļauj interpretāciju, saskaņā ar kuru tās izdevējiestādei tajā jānorāda šī nekustamā īpašuma identifikācijas elementi.

41 Turklāt 68. panta l) punktā lietotie vārdi "attiecīgā gadījumā" un "konkrēts mantinieks" nevar tikt interpretēti tādējādi, ka tie nozīmē, ka konkrēta mantojamā īpašuma identificēšana Eiropas mantošanas apliecībā ir nepieciešama tikai tad, ja šis īpašums tiek piešķirts vienam mantiniekam, bet ir vairāki līdzmantinieki, jo šāda identifikācija var būt nepieciešama arī citos gadījumos, ievērojot šīs apliecības pieteikuma iesniedzēja izvirzīto mērķi. Šis formulējums jāsaprot tādējādi, ka tiesību un/vai mantas, kas ietilpst mantojumā, saraksts minētajā apliecībā jāiekļauj nevis sistemātiski, bet tikai tad, ja tas ir nepieciešams mērķim, kādam apliecība izsniegta.

42 Otrkārt, attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts, vispirms jānorāda, ka vairākās šīs regulas normās noteikta tieša saikne starp Eiropas mantošanas apliecības pieteikuma mērķi un šīs apliecības saturu.

43 Tādējādi Regulas Nr. 650/2012 63. panta, kas attiecas uz Eiropas mantošanas apliecības mērķi, 1. punktā paredzēts, ka šo instrumentu paredzēts izmantot tostarp mantiniekiem, kuri vēlas atsaukties uz savu statusu vai īstenot savas tiesības citā dalībvalstī. Šī 63. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā precizēts, ka šo apliecību it īpaši var izmantot, lai pierādītu mantinieka statusu un/vai tiesības, kā arī katram no tajā minētajiem mantiniekiem pienākošos daļu, kā arī vienas vai vairāku konkrētu mantojuma daļu piešķiršanu mantiniekam(-iem) (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 9. marts, *Registrų centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, 43. punkts).

44 Šajā ziņā pieteikumā jābūt ietvertai šīs regulas 65. panta 3. punktā uzskaitītajai informācijai, it īpaši mērķim, kādam apliecība paredzēta saskaņā ar minētās regulas 63. pantu, ciktāl šī informācija ir nepieciešama, lai izdevējiestāde varētu apliecināt apstākļus, kurus pieteikuma iesniedzējs iesniedzis šim nolūkam. Turklāt šim pieteikumam jāpievieno vai nu attiecīgo dokumentu oriģināls, vai pienācīgi apliecinātas to kopijas.

45 Turpinot – mērķa, kura dēļ tiek lūgta Eiropas mantošanas apliecība, ietekme uz tās saturu ir atspoguļota arī Regulas Nr. 650/2012 69. pantā kopsakarā ar tās 71. apsvērumu, kurā ir uzskaitītas tiesiskās sekas, ko šī apliecība rada visās dalībvalstīs. No šī 69. panta izriet, ka tiek

uzskatīts, ka personai, kas šādā apliecībā norādīta kā mantinieks, ir šajā apliecībā minētais statuss un/vai minētajā apliecībā norādītās tiesības vai pilnvaras, un tiek pieņemts, ka apliecība precīzi apliecina tādu apstākļu esību, kas ir konstatēti saskaņā ar mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem vai jebkuriem citiem tiesību aktiem, kuri piemērojami konkrētajiem apstākļiem. Tādējādi, ja Eiropas mantošanas apliecība tiek izsniegta mantiniekam mantojuma atstājēja pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstī, šis mantinieks to var izmantot citās dalībvalstīs, kurās atrodas mantojuma atstājēja manta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2023. gada 9. marts, *Registrų centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, 44. punkts, un 2025. gada 23. janvāris, *Albausy*, C-187/23, EU:C:2025:34, 52. punkts).

46 Visbeidzot, attiecībā uz saistību starp Regulas Nr. 650/2012 normām par Eiropas mantošanas apliecību un piemērojamajām valsts tiesību normām jāatgādina, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka šīs tiesību normas neliedz dalībvalstij noteikt prasības, kas jāievēro, reģistrējot lietu tiesības uz nekustamo īpašumu, saskaņā ar šīs regulas 18. apsvērumu, kurā ir atsauce uz *lex rei sitae*. Tātad minētās regulas 1. panta 2. punkta l) apakšpunktam, 68. panta l) punktam un 69. panta 5. punktam nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēts, ka pieteikums par nekustamā īpašuma ierakstīšanu šīs dalībvalsts zemesgrāmatā var tikt noraidīts, ja vienīgais šī pieteikuma pamatojumam iesniegtais dokuments ir Eiropas mantošanas apliecība, kurā šis nekustamais īpašums nav identificēts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 9. marts, *Registrų centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, 47.–53. punkts).

47 Turklāt gadījums, kad mantojamā īpašuma identifikācija ir nepieciešama, lai mantinieks varētu pierādīt šī īpašuma piešķiršanu, it īpaši, ja šī identifikācija ir prasīta tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā atrodas attiecīgais reģistrs, paredzēts arī Īstenošanas regulas Nr. 1329/2014 5. pielikumā iekļautās V veidlapas IV pielikuma 9. punktā, kuras izmantošana izdevējiestādei ir obligāta, lai izdotu Eiropas mantošanas apliecību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 23. janvāris, *Albausy*, C-187/23, EU:C:2025:34, 49. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī minēts šī IV pielikuma 13. zemsvītras piezīmē.

48 No visām iepriekš minētajām Regulas Nr. 650/2012 normām izriet, ka pierādījums par noteiktas mantojamās mantas piešķiršanu attiecīgajam(-iem) mantiniekam(-iem) ir viens no mērķiem, kādiem var tikt izsniegta Eiropas mantošanas apliecība. No tā arī izriet, ka šīs apliecības saturs it īpaši ir atkarīgs no pieteikuma iesniedzēja pieprasītās norādes nepieciešamības, ņemot vērā mērķi, kādam tā ir izdota. Tā tas it īpaši ir tāda nekustamā īpašuma norādīšanas gadījumā, kas atrodas dalībvalstī, kura nav minētās apliecības izdošanas dalībvalsts, ja šī norāde ir nepieciešama ierakstīšanai šīs citas dalībvalsts zemesgrāmatā, kā tas ir pamatlietā.

49 Treškārt, jāatgādina, ka Regulas Nr. 650/2012 mērķi, kā izriet no tās 7., 8. un 80. apsvēruma, tostarp ir palīdzēt mantiniekiem īstenot savas tiesības, kas efektīvi jāgarantē tādas mantošanas kontekstā, kurai ir pārrobežu elementi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 1. marts, *Mahnkopf*, C-558/16, EU:C:2018:138, 35. punkts; 2025. gada 23. janvāris, *Albausy*, C-187/23, EU:C:2025:34, 50. punkts, kā arī 2025. gada 27. marts, *Ławida*, C-57/24, EU:C:2025:217, 37. punkts).

50 It īpaši šīs regulas 67. apsvērumā norādīts, ka Eiropas mantošanas apliecība izveidota, lai mantinieki spētu vienkārši apliecināt savu statusu un/vai tiesības un pilnvaras citā dalībvalstī, piemēram, dalībvalstī, kurā atrodas mantojamais īpašums, ar mērķi panākt ātru, vienkāršu un efektīvu šādu mantošanas lietu nokārtošanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 1. marts,

Mahnkopf, C-558/16, EU:C:2018:138, 36. punkts; 2023. gada 9. marts, *Registrų centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, 42. punkts, kā arī 2025. gada 23. janvāris, *Albausy*, C-187/23, EU:C:2025:34, 51. punkts).

51 No tā izriet, ka Eiropas mantošanas apliecības mērķis ir ļaut mantiniekiem īstenot savas tiesības vienā vai vairākās citās dalībvalstīs, kas nav tās izdevējas valstis, un tādējādi izvairīties no nepieciešamības vērsties dažādās šo dalībvalstu iestādēs. Tādējādi Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkta interpretācija, saskaņā ar kuru šīs apliecības saturs tiek noteikts atkarībā no mērķa, kādam tā ir izdota, ļauj saglabāt šīs tiesību normas lietderīgo iedarbību, pienācīgi ņemot vērā attiecīgo mantinieku intereses, un nodrošināt šajā regulā vispārīgi un it īpaši Eiropas mantošanas apliecībā izvirzīto mērķu sasniegšanu.

52 Tādā situācijā, kāda ir pamatlietā, Eiropas mantošanas apliecības nepilnīgais raksturs var būt šķērslis tās izmantošanai mērķim, kuram tā tika lūgta, proti, šajā gadījumā īpašumtiesību iegūšanas apliecinājumam attiecībā uz attiecīgo īpašumu. Tādējādi, lai īstenotu šī sprieduma iepriekšējā punktā minētos mērķus, izdevējiestādei šādā apliecībā jānorāda nekustamā īpašuma identifikācijas dati, ja tas tiek lūgts, lai nekustamo īpašumu ierakstītu zemesgrāmatā, ko saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā šis īpašums atrodas un kurā šis reģistrs tiek uzturēts, nevar veikt, pamatojoties tikai uz šo apliecību, ja šie dati nav minēti. Turklāt, lai nodrošinātu šo īstenošanu un saglabātu Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkta lietderīgo iedarbību, šāds izdevējiestādes pienākums nevar tikt ierobežots ar šī sprieduma 35. punktā minētajiem gadījumiem, proti, gadījumiem, kad šis īpašums tiek piešķirts vienam mantiniekiem, bet ir vairāki līdzmantinieki.

53 Tāpēc kontekstā, kādā iekļaujas Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts, šīs tiesību normas formulējumam un šīs regulas mērķiem atbilst tāda šī punkta interpretācija, ka ar to Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādei ir noteikts pienākums tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt mantiniekam vai mantiniekiem piešķirtu nekustamo īpašumu, ja šī informācija ir nepieciešama, lai, pamatojoties tikai uz šo pamatu, izdarītu ierakstu tās dalībvalsts zemesgrāmatā, kurā šis īpašums atrodas.

54 Šo Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkta interpretāciju nevar atspēkot iesniedzējtiesas paustās praktiskās šaubas, saskaņā ar kurām minētā interpretācija liktu Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādei vajadzības gadījumā veikt pasākumus, lai noteiktu, vai attiecīgais nekustamais īpašums faktiski ietilpst mantojumā, ņemot vērā tās dalībvalsts tiesības, kurā šis īpašums atrodas. Šī tiesa uzskata, ka šādas darbības varētu radīt papildu izmaksas un termiņus, kas varētu apdraudēt šajā regulā izvirzītos vienkāršības, kā arī ātruma mērķus, un šie šķēršļi netiktu aizstāti ar sadarbības mehānismiem, kas pastāv starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm.

55 Proti, jākonstatē, ka, lai gan ir taisnība, ka šāda pārbaude var radīt papildu izmaksas un termiņus, tas, ka Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestāde nav identificējusi nekustamo īpašumu kā tādu, kas ietilpst mantojumā, rada lielas neērtības, kas apdraud attiecīgā mantinieka tiesību efektīvu īstenošanu. Saskaņā ar Regulas Nr. 650/2012 7. apsvērumu jāveicina iekšējā tirgus pienācīga darbība, novēršot šķēršļus to personu pārvietošanās brīvībai, kuras saskaras ar grūtībām īstenot savas tiesības saistībā ar mantošanu ar pārrobežu elementiem, un efektīvi jānodrošina tostarp mantinieku tiesības. Savukārt tādas Eiropas mantošanas apliecības izsniegšana, kurā nav ietverta informācija, kas prasīta tās dalībvalsts tiesībās, kurā atrodas attiecīgais īpašums un tiek uzturēts zemesgrāmatu reģistrs, attiecīgajam mantiniekam liegtu iespēju lietderīgi izmantot šo apliecību.

56 Turklāt no Regulas Nr. 650/2012 66. panta izriet, ka Savienības likumdevējs ir tieši ieviesis izmeklēšanas un informācijas nodošanas starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm mehānismus, lai pārbaudītu elementus, ko sniegusi persona, kura ir pieteikusi Eiropas mantošanas apliecības izdošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 17. janvāris, *Brisch*, C-102/18, EU:C:2019:34, 35. punkts). It īpaši šī 66. panta 1. punkts ļauj iestādei, kas izdod apliecību, ja tās valsts tiesībās tai ir atļauts to darīt, veikt izmeklēšanu, ko tā uzskata par vajadzīgu, vai pieprasīt papildu pierādījumu iesniegšanu. Minētā 66. panta 5. punktā paredzēts, ka dalībvalsts kompetentajai iestādei pēc izdevējiestādes pieprasījuma jāsniedz tai informācija, kas ietverta reģistros, kuros reģistrēti dokumenti un fakti, kas attiecas uz mantošanu. Šīs regulas 68. apsvērumā arī norādīts, ka tā organizē informācijas apmaiņu par formalitātēm, kas vajadzīgas, lai reģistrētu nekustamo īpašumu dalībvalstī, kurā atrodas reģistrs. No tā izriet, ka Savienības likumdevējs ir ņēmis vērā tādas praktiskās grūtības kā tās, uz kurām atsaucas iesniedzējtiesa, un ka minētajā regulā ir paredzēti mehānismi to pārvarēšanai.

57 Turklāt iesniedzējtiesa uzskata, ka Regulas Nr. 650/2012 71. apsvēruma saturs, šķiet, izslēdz to, ka Eiropas mantošanas apliecības pierādījuma spēks attiektos uz jautājumu, vai noteikts īpašums pieder mantojuma atstājējam. Tā uzskata, ka no šīs regulas 66. panta 1. punkta, 67. panta 1. punkta pirmās daļas un 69. panta 2.–4. punkta, šķiet, izriet, ka gadījumā, ja manta būtu jāidentificē šādā apliecībā, izdevējiestādei būtu jāpārbauda, vai šis īpašums faktiski ietilpst mantojuma atstājēja īpašumā.

58 Šajā ziņā jāatgādina, ka Regulas Nr. 650/2012 71. apsvērumā norādīts, ka Eiropas mantošanas apliecības pierādījuma spēks nebūtu jāattiecina uz jautājumu par to, vai konkrēts īpašums piederēja mantojuma atstājējam, jo šāds jautājums neietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, kā tā definēta tās 1. pantā. No minētās regulas 18. apsvēruma izriet, ka dalībvalsts, kura uztur reģistru, iestādes var pārbaudīt, vai reģistrācijai iesniegtajā dokumentā minētās mantojuma atstājēja tiesības uz mantojumā ietilpstošu īpašumu ir kā tādas reģistrētas reģistrā vai ir citādi pierādītas saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas reģistrs. Tātad tas, ka Eiropas mantošanas apliecībai nav pierādījuma spēka attiecībā uz jautājumu, vai noteikta manta piederēja mantojuma atstājējam, neietekmē izdevējiestādes pienākumu šajā apliecībā identificēt īpašumu, ja šāda identifikācija ir nepieciešama mērķim, kādam tā ir izsniegta.

59 Regulas Nr. 650/2012 69. panta 2. punktā, ievērojot tās 71. apsvērumu, noteikts, ka tiek pieņemts, ka Eiropas mantošanas apliecība precīzi apliecina to, ka pastāv tikai tie apstākļi, kas konstatēti saskaņā ar mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem, kā noteikts šīs regulas III nodaļas noteikumos, vai saskaņā ar jebkuriem citiem tiesību aktiem, ko piemēro konkrētiem apstākļiem, piemēram, pēdējās gribas rīkojuma spēkā esība pēc būtības. Šī 69. panta 5. punktā ir piebilsts, ka šāda apliecība ir derīgs dokuments, lai mantojamo īpašumu reģistrētu attiecīgajā dalībvalsts reģistrā, neskarot minētās regulas 1. panta 2. punkta k) un l) apakšpunktā paredzētos izņēmumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 9. marts, *Registrų centras*, C-354/21, EU:C:2023:184, 44. un 47. punkts).

60 Turklāt Regulas Nr. 650/2012 66. un 67. pantā noteikts, ka izdevējiestādei, kas izskata Eiropas mantošanas apliecības pieteikumu, pirmkārt, jāpārbauda pieteikuma iesniedzēja sniegtā informācija, paziņojumi un pierādījumi un, otrkārt, jāizdod šī apliecība tikai tad, ja apliecināmie apstākļi ir konstatēti saskaņā ar mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem vai jebkuriem citiem tiesību aktiem, kas piemērojami konkrētiem apstākļiem. Tādējādi ar šo regulu ieviestā sistēma ir balstīta uz pieņēmumu, ka šāda apliecība tiek izsniegta, ja apliecināmie apstākļi ir pienācīgi

pierādīti saskaņā ar šajā ziņā piemērojamajiem tiesību aktiem (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2025. gada 18. decembris, *BNP Paribas Fortis* (Notāru aizstājoša notāra palīga lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu), C-240/24, EU:C:2025:1019, 46. punkts).

61 Šajā ziņā Tiesa jau ir uzsvērusi, ka, lai saglabātu Savienības pilsoņu uzticēšanos Eiropas mantošanas apliecībai, šim instrumentam, kuram ir Regulas Nr. 650/2012 63. pantā noteiktais pierādījuma spēks un kurš rada šīs regulas 69. pantā minētās sekas, saskaņā ar tās 67. pantu obligāti jātiek izdotam tikai tad, ja nav apstrīdēts neviens apliecinātais elements (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2025. gada 23. janvāris, *Albausy*, C-187/23, EU:C:2025:34, 43., 44. un 63.–65. punkts). Šī prasība ir vēl jo svarīgāka tāpēc, ka šāda apliecība rada sekas attiecībā uz visām tajā minētajām personām, it īpaši visiem mantiniekiem, pat ja šīs personas pašas nav lūgušas tās izsniegšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2021. gada 1. jūlijs, *Vorarlberger Landes- und Hypotheken-Bank*, C-301/20, EU:C:2021:528, 45. punkts).

62 Savukārt Regulu Nr. 650/2012 nevar interpretēt tādējādi, ka ar to Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādei būtu noteikts pienākums apliecināt apstākļus, kas neietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, piemēram, jautājumu par to, vai konkrēta manta faktiski piederēja mantojuma atstājējam.

63 No iepriekš minētā izriet, ka izdevējiestādei Eiropas mantošanas apliecībā jānorāda informācija, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst attiecīgajā mantojumā, ja to prasa šīs apliecības izdošanas mērķis, pat ja šis pienākums attiecīgā gadījumā var nozīmēt, ka attiecībā uz apliecinātajiem elementiem jāveic vajadzīgās pārbaudes. Turklāt šai iestādei jāatsaka šīs apliecības izsniegšana, ja šie elementi ir apstrīdēti.

64 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādei tajā jānorāda informācija, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst attiecīgajā mantojumā un atrodas dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdošanas dalībvalsts, ja pieteikuma iesniedzēji lūdz izdot šo apliecību, lai īpašumtiesības uz šo īpašumu reģistrētu šīs citas dalībvalsts zemesgrāmatā, un ja tās tiesiskajā regulējumā ir prasīts minētajā apliecībā norādīt šo informāciju, lai šāda reģistrācija varētu tikt veikta, pamatojoties tikai uz šo dokumentu.

Par otro jautājumu

65 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts jāinterpretē tādējādi, ka tas, ka uz attiecīgā mantojuma atstājēja īpašuma nodošanu saskaņā ar mantošanai piemērojamajiem tiesību aktiem attiecas "universālās sukcesijas" režīms, saskaņā ar kuru mantojuma atstājēja manta tiek nodota mantiniekiem kopumā, var atbrīvot Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādi no pienākuma tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, ar kuru šī mantojuma daļa, kas atrodas dalībvalstī, kura nav šīs apliecības izdošanas dalībvalsts, ja šīs informācijas norādīšana minētajā apliecībā izrādās nepieciešama mērķim, kādam tā izsniegta, piemēram, īpašumtiesību uz šo īpašumu ierakstīšana šīs pēdējās minētās dalībvalsts zemesgrāmatā, pamatojoties tikai uz šo pamatu.

66 Šajā ziņā jāatgādina, ka Regulas Nr. 650/2012 1. panta 2. punkta l) apakšpunktā, ievērojot tās 18. un 19. apsvērumu, noteikts, ka jebkura nekustamā vai kustamā īpašuma tiesību ierakstīšana reģistrā, tostarp juridiskās prasības šādai reģistrācijai, kā arī sekas, ko rada šādu tiesību reģistrācija vai nereģistrēšana reģistrā, ir izslēgtas no šīs regulas piemērošanas jomas, jo šos jautājumus reglamentē tās dalībvalsts tiesību akti, kurā atrodas reģistrs, vai – attiecībā uz

nekustamo īpašumu – *lex rei sitae*. Savukārt, kā Tiesa jau ir nospriedusi, ar šo tiesību normu no minētās regulas piemērošanas jomas nav izslēgti nosacījumi, ar kādiem šādas tiesības tiek iegūtas. Šo interpretāciju apstiprina šīs pašas regulas 23. panta 1. un 2. punkts, no kuriem izriet, ka mantošanai piemērojamie tiesību akti, kas noteikti saskaņā ar tās 21. vai 22. pantu, reglamentē visu attiecīgo mantojumu kopumā, tostarp "īpašuma, tiesību un pienākumu nodošanu mantiniekiem" (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 12. oktobris, *Kubicka*, C-218/16, EU:C:2017:755, 53.–55. punkts).

67 Tādējādi, kā rakstveida apsvērumos norādījusi Vācijas valdība, mantojuma atstājēja mantas nodošanas veidu reglamentē tiesību akti, kas Regulā Nr. 650/2012 norādīti kā mantošanai piemērojamie tiesību akti, un šajā gadījumā šie likumi nosaka to, vai pāreja notiek universāli vai ne.

68 Tomēr, pirmām kārtām, jākonstatē, ka tas, ka Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestāde ņem vērā "universālās sukcesijas" režīmu, kas paredzēts mantošanai piemērojamajos tiesību aktos, lai izvairītos no pienākuma šādā apliecībā norādīt informāciju, kas prasīta saskaņā ar Regulu Nr. 650/2012, neatbilst tās 68. pantam. Proti, kā izriet no šī sprieduma 37. un 48. punkta, šīs apliecības saturs jānosaka, ņemot vērā kritēriju par to, ka šajā 68. pantā uzskaitītā informācija ir "vajadzīga mērķim, kuram [minēto apliecību] izdod", un šajā tiesību normā šajā nolūkā nav ietverta atsauce uz dalībvalstu tiesībām.

69 Turklāt minētā 68. panta l) punktā lietoto frāzi "attiecīgā gadījumā" nevar interpretēt kā tādu, kas nozīmē, ka šādā apliecībā iekļaujamās informācijas kategorijas var atšķirties atkarībā no attiecīgajai mantošanai piemērojamo tiesību aktu satura un it īpaši atkarībā no režīma, saskaņā ar kuru atbilstoši šiem tiesību aktiem notiek mantojuma atstājēja īpašuma pāreja, jo pretējā gadījumā tiktu apdraudēts ar Eiropas mantošanas apliecības izveidi sasniedzamais saskaņošanas mērķis.

70 Otrām kārtām, jānorāda, ka nevienā Regulas Nr. 650/2012 normā nav minēts tāds īpašs mantošanas režīms kā pamatlietā piemērojamajās valsts tiesībās noteiktā "universālā sukcesija", nedz arī paredzēts, ka šāds regulējums varētu ietekmēt Eiropas mantošanas apliecības saturu, kas ir reglamentēts šīs regulas 68. pantā. Gluži pretēji, no Regulas Nr. 650/2012 1. panta 1. punkta un 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta, ievērojot tās 7. un 9. apsvērumu, izriet, ka šīs regulas piemērošanas joma ir paredzēta, lai aptvertu jebkāda veida mantošanu nāves dēļ, kam ir pārrobežu elementi, kā arī visus ar to saistītos civiltiesību aspektus, attiecībā uz kuriem ar minēto regulu ir paredzēts ieviest vienotu režīmu, un it īpaši jebkuru mantojuma atstājēja mantas vai tiesību un pienākumu pārejas veidu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 9. septembris, UM (Īpašumtiesību nodošanas līgums *mortis causa*), C-277/20, EU:C:2021:708, 33. punkts). Tā kā tādējādi Regulas Nr. 650/2012 normas ir vispārpiemērojamas, to piemērošana nevar atšķirties atkarībā no attiecīgā mantošanas režīma.

71 Trešām kārtām, šo konstatējumu apstiprina tas, ka, pirmkārt, Eiropas mantošanas apliecība ir Savienības tiesību instruments, uz kuru attiecas autonoms tiesiskais režīms, kas noteikts ar Regulas Nr. 650/2012 VI nodaļas noteikumiem, kā atgādināts šī sprieduma 34. punktā, un ka, otrkārt, šī regula ir tieši piemērojams Savienības tiesību akts. Tātad tādas dalībvalsts mantošanas tiesību normas kā tās, ar kurām ir ieviests "universālas sukcesijas" režīms, nevar ierobežojoši ietekmēt to minētās regulas normu interpretāciju, kurās ir reglamentēts Eiropas mantošanas apliecības saturs.

72 Turklāt interpretācija, saskaņā ar kuru Eiropas mantošanas apliecības saturs nav atkarīgs no valstu tiesību sistēmu īpatnībām mantošanas jomā, atbilst Regulā Nr. 650/2012 izvirzītajiem vienkāršošanas mērķiem un it īpaši šīs apliecības radīšanas mērķiem. Proti, kā atgādināts šī

sprieduma 49. un 50. punktā, šīs regulas un minētās apliecības mērķis tostarp ir palīdzēt mantiniekiem efektīvi īstenot savas tiesības saistībā ar mantojumu, kam ir pārrobežu ietekme, un šajā nolūkā ļaut viņiem viegli noteikt savas tiesības citā dalībvalstī, it īpaši tajā, kurā atrodas attiecīgais mantojamais īpašums.

73 Šim apsvērumam ir īpaša nozīme tādas mantošanas gadījumā, kurai ir pārrobežu ietekme un sarežģīts raksturs, piemēram, secīgi mantojumi, kuros, kā tas ir šajā gadījumā, ir iesaistītas vairākas mantinieku paaudzes.

74 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu jāatbild, ka Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts jāinterpretē tādējādi, ka tas, ka uz attiecīgā mantojuma atstājēja īpašuma nodošanu saskaņā ar mantošanai piemērojamajiem tiesību aktiem attiecas "universālās sukcesijas" režīms, saskaņā ar kuru mantojuma atstājēja manta tiek nodota mantiniekiem kopumā, nevar atbrīvot Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādi no pienākuma tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš atrodas dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdošanas dalībvalsts, ja šīs informācijas norādīšana minētajā apliecībā izrādās nepieciešama mērķim, kādam tā ir izsniegta, piemēram, īpašumtiesību uz šo īpašumu ierakstīšana šīs pēdējās minētās dalībvalsts zemesgrāmatā, pamatojoties tikai uz šo pamatu.

Par trešo jautājumu

75 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestāde ir atbrīvota no pienākuma tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst mantojumā, ja šī informācija tiek lūgta, lai nekustamo īpašumu ierakstītu tās dalībvalsts zemesgrāmatā, kurā šis īpašums atrodas, gadījumā, ja saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesībām šī reģistrācija var tikt iegūta, pamatojoties uz papildu dokumentu, kas iesniegts kopā ar Eiropas mantošanas apliecību, kurā nav šādas norādes.

76 Šī tiesa uzskata, ka, pieņemot, ka uz pirmo jautājumu būtu jāatbild apstiprinoši, Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestāde tomēr varētu tikt atbrīvota no pienākuma tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, ja tās dalībvalsts tiesībās, kurā šis īpašums atrodas, ir paredzēts alternatīvs veids, kas ļauj iegūt ierakstu šīs dalībvalsts zemesgrāmatā, izmantojot dokumentu, kurš papildina mantošanas apliecību, kurā nav šādas informācijas. Tā uzskata, ka ne 2023. gada 9. marta spriedums *Registrų centras* (C-354/21, EU:C:2023:184), ne Regulas Nr. 650/2012 18. apsvēruma sestais un septītais teikums neizslēdz, ka šajā nolūkā prasītā informācija var izrietēt no šāda papildu dokumenta. Minētā tiesa norāda, ka šajā gadījumā no rīkojuma par Čehijas kadastru 66. un 69. panta, kas norādīti šī sprieduma 31. punktā, izriet, ka miruša mantinieka mantiniekiem vai tiesību pārņēmējiem ir iespēja iesniegt paziņojumu, kas papildina Eiropas mantošanas apliecību, kurā nav ietverta iepriekš minētā informācija, tāpēc tās ieskatā prasītāju pamatlietā lūgtā norāde uz to varētu izrādīties nelietderīga.

Par pieņemamību

77 Formāli neizvirzot iebildi par trešā prejudiciālā jautājuma nepieņemamību, prasītāji pamatlietā apgalvo, ka gadījumā, ja Eiropas mantošanas apliecībā nebūtu ietverti attiecīgā nekustamā īpašuma identifikācijas elementi, viņi nevarētu izmantot iespēju, kas, viņuprāt, Čehijas tiesībās paredzēta tikai tiešajiem mantiniekiem, iesniegt paziņojumu, kas papildina šādu apliecību, lai iegūtu ierakstu Čehijas zemesgrāmatā, jo viņi būtu mantojuma atstājēja otrās pakāpes tiesību

pārņēmēji. Šo argumentāciju var saprast kā tādu, ar kuru tiek apstrīdēta iesniedzējtiesas sniegtā *lex rei sitae* interpretācija, un tādējādi kā tādu, kuras mērķis ir apšaubīt šī trešā jautājuma lietderīgo raksturu attiecībā uz pamatlietu, tāpēc tas ir hipotētisks.

78 Šajā ziņā jāatgādina, pirmkārt, ka atbilstoši kompetences sadalījumam starp Tiesu un valstu tiesām Tiesai jāņem vērā prejudiciālo jautājumu faktiskais un tiesiskais konteksts, kāds izklāstīts iesniedzējtiesas nolēmumā. Tādējādi, tā kā iesniedzējtiesa ir definējusi faktiskos apstākļus un tiesisko regulējumu, kas veido kontekstu tās uzdotajiem jautājumiem, Tiesai to precizitāte nav jāpārbauda (spriedumi, 2023. gada 8. jūnijs, *Prestige and Limousin*, C-50/21, EU:C:2023:448, 42. un 43. punkts, kā arī 2026. gada 19. marts, *Almirall*, C-589/24, EU:C:2026:217, 25. punkts).

79 Tādējādi šajā lietā jābalstās uz iesniedzējtiesas pieņēmumu, ka piemērojamās Čehijas tiesību normas var ļaut prasītājiem pamatlietā iegūt ierakstu Čehijas zemesgrāmatā, kopā ar Eiropas mantošanas apliecību iesniedzot paziņojumu, kas paredzēts, lai papildinātu šādu apliecību, ja tajā nav ietverta visa šajā ziņā prasītā informācija.

80 Otrām kārtām, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienīgi valsts tiesai, kas izskata lietu un ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams tās nolēmuma pieņemšanai, gan Tiesai uzdoto jautājumu nozīmīgums. No tā izriet, ka jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju ir piemērojama attiecināmības prezumpcija un ka Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu vienīgi tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību normas interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz šiem jautājumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1999. gada 7. septembris, *Beck* un *Bergdorf*, C-355/97, EU:C:1999:391, 22. punkts, kā arī 2026. gada 22. janvāris, *Secab*, C-423/23, EU:C:2026:32, 24. punkts).

81 Šajā gadījumā, ņemot vērā iesniedzējtiesas sniegto informāciju, kas apkopota šī sprieduma 76. punktā, nav acīmredzams, ka šīs tiesas lūgtajai Regulas Nr. 650/2012 normu interpretācijai nebūtu nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, nedz arī, ka trešajā uzdotajā jautājumā izvirzītā juridiskā problēma būtu hipotētiska.

82 Tāpēc trešais jautājums ir pieņemams.

Par lietas būtību

83 Pirmkārt, jāuzsver, kā norādīts šī sprieduma 34. punktā, ka Eiropas mantošanas apliecība ir autonoms Savienības tiesību instruments. No tā izriet, ka šīs apliecības saturs jānosaka, ņemot vērā tikai atbilstošās Regulas Nr. 650/2012 normas un it īpaši tās 68. pantu, kurā ir definēta tajā iekļaujamā informācija.

84 Valsts tiesību normas jāņem vērā tikai tad, ja Regulā Nr. 650/2012 ir skaidra atsauce uz valsts tiesību normām. Kā atgādināts šī sprieduma 66. punktā, tā tas it īpaši ir attiecībā uz tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā atrodas reģistrs, vai – attiecībā uz nekustamo īpašumu – *lex rei sitae*, kā noteikts šīs regulas 18. un 19. apsvērumā, kā arī attiecībā uz mantošanai piemērojamiem tiesību aktiem, kas noteikti saskaņā ar tās 21. vai 22. pantu.

85 Otrkārt, jāatgādina, ka Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punktā skaidri paredzēts, ka Eiropas mantošanas apliecībā jānorāda katra mantinieka daļa un attiecīgā gadījumā tiesību un/vai mantas saraksts, kas pienākas konkrētam mantiniekam, ciktāl šī norāde ir nepieciešama mērķim, kādam apliecība izdota.

86 Kā izriet no šī sprieduma 37.–53. un 64. punktā sniegtās šīs tiesību normas interpretācijas, izdevējiestādes pienākums Eiropas mantošanas apliecībā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst mantojumā, ir atkarīgs no mērķa, kādam šī apliecība izsniegta. Tādējādi šis pienākums nevar beigt pastāvēt tikai tādēļ, ka tās dalībvalsts tiesībās, kurā atrodas šis īpašums un kurā atrodas atbilstošais zemesgrāmatu reģistrs, paredzēts alternatīvs veids, kas ļauj panākt minētā īpašuma reģistrāciju šajā zemesgrāmatā, izmantojot papildu dokumentu, kura mērķis ir kompensēt šādas informācijas neesību minētajā apliecībā.

87 Treškārt, jāprecizē, ka šādu interpretāciju neatspēko 2023. gada 9. marta sprieduma *Registrų centras* (C-354/21, EU:C:2023:184) saturs. Proti, šis spriedums, kā izriet no tā 35., 39. un 45.–53. punkta, attiecās uz dalībvalsts tiesiskajā regulējumā paredzēto prasību ievērošanu attiecībā uz dokumentiem, kas jāiesniedz, lai pamatotu pieteikumu reģistrēt nekustamo īpašumu šīs valsts zemesgrāmatā, it īpaši gadījumā, ja šim nolūkam tiek iesniegta tikai Eiropas mantošanas apliecība. Savukārt Tiesa minētajā spriedumā nav izvērtējusi problemātiku, kas tieši ir šī jautājuma priekšmets, proti, kāda informācija par šādu īpašumu iestādei, kas izdevusi šo apliecību, jānorāda apliecībā, ja dalībvalsts tiesiskajā regulējumā pieteikuma iesniedzējam ir paredzēta iespēja iesniegt papildu dokumentu.

88 Ceturtkārt un visbeidzot, minēto interpretāciju apstiprina Regulas Nr. 650/2012 7., 67. un 80. apsvērums, saskaņā ar kuriem tās pieņemšanas un Eiropas mantošanas apliecības izveides mērķis tostarp bija nodrošināt mantinieku tiesību efektīvu īstenošanu un vienkāršot darbības, kas tiem jāveic Savienībā, it īpaši, ja runa ir par viņu tiesību noteikšanu dalībvalstī, kurā atrodas attiecīgais mantojamais īpašums. Tādējādi, ja mantinieki lūdz izdot šādu apliecību, lai īstenotu šīs tiesības, tajā jāietver visa šajā ziņā nepieciešamā informācija, un šie mantinieki nevar tikt nostādīti situācijā, kurā, neraugoties uz minētās apliecības saņemšanu, viņiem būtu jāiesniedz papildu dokuments, lai varētu īstenot šīs tiesības tādēļ, ka apliecība ir nepilnīga, ņemot vērā šīs regulas prasības.

89 Turklāt šo konstatējumu neatspēko iesniedzējtiesas norādītais fakts, ka Regulas Nr. 650/2012 18. apsvēruma pirmajā, sestajā un septītajā teikumā ir noteikts, pirmkārt, ka iestāde, kas ir atbildīga par tiesību uz nekustamo vai kustamo īpašumu reģistrāciju reģistrā, var lūgt personai, kas lūdz reģistrāciju, sniegt papildu informāciju vai papildu dokumentus, kas prasīti saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā šis reģistrs tiek uzturēts, un, otrkārt, ka šāda iestāde var norādīt šai personai veidu, kādā tā var iegūt trūkstošo informāciju vai dokumentus. Proti, ņemot vērā šīs regulas 68. panta l) punkta formulējumu un gan minētās regulas, gan Eiropas mantošanas apliecības mērķus, kas it īpaši atgādināti šī sprieduma iepriekšējā punktā, šajā 18. apsvērumā ietvertās norādes nevar tikt saprastas tādējādi, ka tās atbrīvotu izdevējiestādi no pienākuma šajā apliecībā norādīt informāciju, kas prasīta šajās valsts tiesībās šādas reģistrācijas veikšanai.

90 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka uz trešo jautājumu jāatbild, ka Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestāde nav atbrīvota no pienākuma tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst mantojumā, ja šī informācija tiek lūgta, lai nekustamo īpašumu ierakstītu tās

dalībvalsts zemesgrāmatā, kurā šis īpašums atrodas, gadījumā, ja saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesībām šī reģistrācija var tikt iegūta, pamatojoties uz papildu dokumentu, kas iesniegts kopā ar Eiropas mantošanas apliecību, kurā nav šādas norādes.

Par tiesāšanās izdevumiem

91 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 650/2012 (2012. gada 4. jūlijs) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi 68. panta l) punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādei tajā jānorāda informācija, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst attiecīgajā mantojumā un atrodas dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdošanas dalībvalsts, ja pieteikuma iesniedzēji lūdz izdot šo apliecību, lai īpašumtiesības uz šo īpašumu reģistrētu šīs citas dalībvalsts zemesgrāmatā, un ja tās tiesiskajā regulējumā ir prasīts minētajā apliecībā norādīt šo informāciju, lai šāda reģistrācija varētu tikt veikta, pamatojoties tikai uz šo dokumentu.

2) Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

tas, ka uz attiecīgā mantojuma atstājēja īpašuma nodošanu saskaņā ar mantošanai piemērojamajiem tiesību aktiem attiecas "universālās sukcesijas" režīms, saskaņā ar kuru mantojuma atstājēja manta tiek nodota mantiniekiem kopumā, nevar atbrīvot Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestādi no pienākuma tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš atrodas dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdošanas dalībvalsts, ja šīs informācijas norādīšana minētajā apliecībā izrādās nepieciešama mērķim, kādam tā ir izsniegta, piemēram, īpašumtiesību uz šo īpašumu ierakstīšana šīs pēdējās minētās dalībvalsts zemesgrāmatā, pamatojoties tikai uz šo pamatu.

3) Regulas Nr. 650/2012 68. panta l) punkts

jāinterpretē tādējādi, ka

Eiropas mantošanas apliecības izdevējiestāde nav atbrīvota no pienākuma tajā norādīt informāciju, kas ļauj identificēt nekustamo īpašumu, kurš ietilpst mantojumā, ja šī informācija tiek lūgta, lai nekustamo īpašumu ierakstītu tās dalībvalsts zemesgrāmatā, kurā šis īpašums atrodas, gadījumā, ja saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesībām šī reģistrācija

var tikt iegūta, pamatojoties uz papildu dokumentu, kas iesniegts kopā ar Eiropas mantošanas apliecību, kurā nav šādas norādes.

[Paraksti]